

ἀσιγβώλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσιγβώλιστος Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιγβωλιστός < σιγβωλίζω.

Ὁ μὴ ἰσοπεδωθείς, ἀβωλοκόπητος, ἐπὶ ἐδάφους: Ἀσο-
βώλιστο 'ν' ἀκόμα τὸ ποτιστικό.

ἀσιτάρχιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσιτάρχιστος Πόντ.
(Τραπ.) ἀσιτάρχιστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀσιτάρχιστος
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σιταρχιστός < σι-
ταρχίζω, παρ' ὃ καὶ σ'ταρδίζω καὶ σ'ταδίζω.

Ὁ μὴ ἐφοδιασθεὶς ἐν ἀρχῇ τοῦ φθινοπώρου διὰ τῶν
ἀναγκαίων κατὰ τὸν χειμῶνα τροφίμων ἐνθ' ἂν.: Θὰ
δᾶβαιν' τὸ μοθοπώρ' κ' ἐγὼ ἀκόμαν ἀσιτάρχιστος εἶμαι Τραπ.
Τ' ὁσπίτι μ' ἀσιτάρχιστον ἐν' αὐτόθι. Ἐφέκεν ἀδὰ 'ς σὴν ὦραν
ἀσιτάρχιστον ἢ ἀσιτάρχιστον τ' ὁσπίτ'ν αὐτ' Χαλδ.

ἀσίτευτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σίτευτος < σιτεύω.

1) Ὁ μὴ ὠριμάσας καλῶς ἐνιαχ.: Ἀσίτευτα σπαρτά.

2) Ὁ μὴ ἀφεθείς ἐπὶ τινα χρόνον ἀμαγείρευτος ὥστε νὰ
γίνῃ τρυφερός καὶ εὐγευστος, ἐπὶ κρέατος πολλαχ.: Ἀσί-
τευτο κρέας. Ἀντίθ. σίτεμένος (ἰδ. σιτεύω).

ἀσιτησιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀσιτησιὰ Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. σίτησις. Διὰ
τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀ- στερετ. 1β.

Ἡ μὴ λήψις τροφῆς, ἀσιτία: Βρουμᾶν τὰ χνότα σ' ἀπ' τ'ν
ἀσιτησιὰ.

ἀσίχαντος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσίχαντους Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) ἀσίχαστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀσίχατος Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σιχαντός < σιχαί-
νομαι. Τύπ. ἀσίχαστος καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ σικχαινόμενος, ὁ μὴ ἀηδιάζων.

ἀσκάδα ἡ, Αἴγιν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.
'Οξύλιθ.) Πελοπν. (Μάν.) — ΠΓεννάδ. 933 ἀσκά Τσακων.
σκάδα Εὐβ. (Ὁκτον.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἰσχάς. Ὁ Τσακων. τύπ. ἀσκά
πιθανῶς ἐκ παλαιοῦ *ἰσχάρ σιγηθέντος τοῦ -ρ κατὰ τὰ
ἰσχύσαντα εἰς τὴν οἰκείαν διάλεκτον ἢ ἐκ τοῦ ἀσκάδα
σιγηθέντος τοῦ δ καὶ ἀπλοποιηθέντων τῶν δύο α. Ὁ τύπ.
σκάδα κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ σῦκο.

1) Ἰσχάς, ξηρὸν σῦκον Εὐβ. (Κύμ. 'Οξύλιθ.) Πελοπν.
(Μάν.) Τσακων. Συνών. ἀσκάδι, ἀσκαδόσυκο. 2)
Τὸ τελείως ὠριμον σῦκον τὸ ἔτοιμον πρὸς ξήρανσιν ΠΓεν-
νάδ. 933. 3) Σῦκον παραμεῖναν ἐπὶ τοῦ δένδρου μετὰ
τὴν ὠρίμανσιν καὶ ρυτιδωθὲν Αἴγιν.: Παροιμ. Ἡ ἀσκάδα
σῦκο δὲ γίνεται (ἐπὶ παρήλικος ἐπιθυμούσης νὰ φαίνεται
νέα). 4) Σῦκον αὐτομάτως ἐπὶ τῆς συκῆς σχάζον Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁκτον.) Συνών. ἀσκαδώνι, κα-
βούρι.

ἀσκαδάκι τό, ἀμάρτ. ὁσκαδάκι Ρόδ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσκάδι.

Μικρὸν ξηρὸν σῦκον.

ἀσκαδαρξά ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκάδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρξά.

Ἀσκαδξά, ὁ ἰδ.

ἀσκαδξά ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκάδι καὶ τῆς καταλ. -ξά.

Ἡ συκὴ τῆς ὁποίας τὰ σῦκα γίνονται ἀσκάδια, ἥτοι
ξηραίνονται. Συνών. ἀσκαδαρξά, ἀσκαδοσυκξά.

ἀσκάδι τό, Ἰων. (Κρήν.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ.
Πελοπν. (Λακεδ. Λακων. Μάν.) Ρόδ. ἀσκάδι Ἀπουλ. (Στερ-
νατ.) ἀσκάι Ἀπουλ. (Κοριλ.) ὁσκάδι Καλαβρ. (Γαλλικ.
Καρδ.) Κορσ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Ρόδ. ὁσκάι Ρόδ.
σκάδιν Πόντ. σκάδι Κεφαλλ. σκάδ Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσκάδι, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἰσχάδιον.
Ἰδ. Σταφίδ. (ἐκδ. ἘLegrand Biblioth. 2,13) «ἔπαρε δὲ θε-
ριακὴν καὶ ἄς τὴν φάγῃ μὲ σῦκον ἄσπρον ἤγουν ἀσκάδι»:
Διὰ τὸν τύπ. σκάδι ἰδ. ἀσκάδα.

Ἀσκάδα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Ἐλίσσα τ' ἀσκάδια Μάν.
Φρυμένη ὁσκάδια (τὰ μετὰ τὴν ξήρανσιν φρυγόμενα εἰς τὸν
φούρνον) Ρόδ. || Φρ. Ἐβγαλέν με ὁσκάι (μὲ ἐπίεσε πολὺ
κατὰ τὸν συνωστισμόν. Συνών. φρ. μὲν βγαλε λάδι) αὐτόθι. || Παροιμ.

Ἐνα χαλὶ ξεροσυκξά εἶν' τοῦ κοράκου βάρδια,
τία νὰ φά' ἢ παππαδιά, τία νὰ κάμ' ἀσκάδια
(ἐπὶ τῶν προφυλαττομένων εὐτελῶν πραγμάτων) Κάρπ.
|| Ἀσμ.

Νὰ βάσταγα 'ς τὰ χέρια μου νυφάδωνε πλεξίδια,
νά 'χα καὶ 'ς τὸ ζουνάρι μου ἀσκάδια καὶ καρύδια
(ἐκ μοιρολ.) Λακεδ.

ἀσκαδιὰ ἡ, Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. ἀσκάδι = μικρὸς ἀσκός.

Σακκίδιον: Γνωμ. Σὰ δὲν ἔχ' ἢ ἀσκαδιὰ ψωμί, κλαίει
ὁ Νικόστας.

ἀσκαδιάζω ἀμάρτ. ἀσκαδιάζω Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκάδι.

Ρυτιδοῦμαι, ρικνοῦμαι ὡς ἀσκάδι, ἐπὶ τοῦ δέρματος.

ἀσκαδοκάρυδα τά, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκάδια καὶ καρύδια. Πβ. καὶ μεταγν.
ἰσχαδοκάρυον.

Ἰσχάδες παραγεμισμέναι μὲ καρύδια.

ἀσκαδοσυκξά ἡ, ἀμάρτ. ἀσκαδοσυκξά Πελοπν.
(Λεῦκτρ.) ἀσκαδοσυκξά Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκάδι καὶ συκξά.

Συκὴ τῆς ὁποίας τὰ σῦκα γίνονται ἀσκάδια. Συνών.
ἀσκαδαρξά, ἀσκαδξά.

ἀσκαδόσυκο τό, Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκάδι καὶ σῦκο.

Ἀσκάδα 1, ὁ ἰδ.

ἀσκαδοσύρτης ὁ, ἀμάρτ. ὁσκαδοσύρτης Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκάδι καὶ σύρτης.

Τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐξάγονται ἐκ τοῦ φούρνου τὰ ἀσκά-
δια καὶ αἱ ἐλαῖαι.

ἀσκαδώνι τό, ἀμάρτ. ὁσκαδώνι Νάξ. ὁσκαδώνι
Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκάδι καὶ τῆς καταλ. -ώνι.

Ἀσκάδα 4, ὁ ἰδ.

ἀσκάκι τό, κοιν. ἀσκάτσι Ἀνδρ. κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀσκά.

Μικρὸς ἀσκός κοιν.: Ἡρθε καιρὸς ποῦ ὁ φιλαράκος
ἔχασε ἀπ' τὴ λαγύνα τὰ λουκάνικα κὶ ἀπὸ τ' ἀσκάκι τὰ τυρο-
πίχαλα ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 109 || Ἀσμ.

Κὶ ἂ δὲ μοῦ δώσ' ἢ μάννα σου τὸ λάδι μὲ τ' ἀσκάκι,
δὰ κάμ' ἢ διχαλόβεργα 'ς τὴ ράχι σου κονάκι

Κρήτ.

